

TakeRoot zonder toppers onderhoudend

RECENSIE TAKEROOT

★★★★☆

Gebeurtenis veertiende editie festival
TakeRoot Met zeventien acts op vier podia
Gehoord 10/9 Oosterpoort, Groningen
Publiek 2170

Door Peter van der Heide

Wat het verschil is tussen een grote pizza en een muzikant, wilde Josh T. Pearson weten. De pizza kan een gezin voeden. De bebaarde Amerikaanse singer-songwriter verlevendigde zijn optreden met dit soort moppen. Hij kreeg er zelf bijna de slappe lach van, maar pakte er handig het aan zijn lippen hangende publiek mee in. De grappen zorgden voor enige lucht en relativering, terwijl zijn loodzware vertolkingen van het dit jaar verschenen debuut *Last Of The Country Gentlemen* intens en indringend waren. Voelbaar gemaakte eenzaamheid.

Mooie markante kerel, die Pearson. Iemand met persoonlijkheid en een oorspronkelijke benadering. Een hoogtepunt op de veertiende editie van TakeRoot, dat na de beginjaren in Assen alweer voor de vijfde keer in de Groninger Oosterpoort plaatsvond. Geen topeditie zoals vorig jaar, toen alles meezat en grote namen als Wilco en Dave Rawlings Machine (met Gillian Welch) voor het eerst voor een uitverkocht TakeRoot zorgden. Voor de programmeurs was het pech dat ditmaal tourschema's en een belangrijk Amerikaans festival als Austin City Limits verhinderden dat interessante acts momenteel in Europa rondreizen. Het was kortom lastig het programma rond te krijgen.

Maar ook zonder toppers was het een goeie nacht uur door De Oosterpoort te doen. Op zoek naar zo'n verrassing als Pearson. Die schotelde geen licht verteerbare kost voor natuurlijk, maar is wel net als Jolie Holland een rasartiest. Om te kunnen meegaan

in het lyrisch bezongen gevecht dat Holland leverde met haar demonen, moest je als lusteraar moeite doen. De een wordt er krankjorum van, de ander raakt geïntrigeerd. Prachtig hoe ze – alsof ze er nog echt kotsziek van is hoe zij en die andere vrouwen worden behandeld door een ex – *All Those Girls* bracht.

Ook de Zweed Kristian Matsson, alias The Tallest Man On Earth, deed het in zijn eentje. Indrukwekkend hoe stil de eindwintiger de volle grote zaal kreeg met alleen zijn stem en gitaar. Ogenscheinlijk simpel, maar uitermate doeltreffend. Populair, ook bij het wat jongere publiek. TakeRoot is erin geslaagd de gemiddelde leeftijd van de bezoekers wat naar beneden te brengen. Niet alleen goed voor het evenement, maar ook voor de toekomst van de op traditie gebaseerde muziekstijlen.

De Australiër C.W. Stoneking & His Primitive Horn Orchestra houdt met een wonderlijke mix van blues, jazz, hillbilly en vaudeville de jaren twintig en dertig in leven. Niet spannend, wel onderhoudend. The Secret Sisters, de zussen Laura en Lydia Rogers, grepen terug naar de vijftiger jaren met harmonieuze zangpartijen waarvoor The Everly Brothers zich niet zouden schamen. Op z'n Amerikaans, stijf en oerconservatief, maar met stemmen als klokjes.

Banjospeeler Morgan O'Kane benaderde de traditie met een rock-'n-roll-houding waardoor fris elan werd toegevoegd. Met de ogen dicht was het tijdens The War On Drugs net alsof Bob Dylan zijn meest psychedelische periode beleefde. Antiheld Adam Granduciel, type scheuren in de spijkerbroek, leek ook wel wat op zijn stoïcijnse idool. Hij bleef beter overeind dan zijn voormalige bandlid Kurt Vile, die de psychedelica te ver doortrok en introvert verzoop. Jammer, want ook hij weet op de beste momenten te betoveren met een aan Dylan schatplichtig stemgeluid.

Dom natuurlijk dat hij zijn bekendste nummer niet speelde. *I write all the time*, was daarop zijn verklarende antwoord. Een misvatting dat al zijn pennenvruchten even

sterk zijn. En terwijl de beschaafde en daarvoor wat kleurloze Ron Sexsmith zijn gedegen vakmanschap etaleerde, bouwde Pokey LaFarge & The South City Three een preten-tieeloos feestje met ragtime en bluegrass in de entreehal.

Fijne uitsmijter, die gezien de publieksparticipatie op het juiste moment kwam. Het feestje zou later buiten op straat, bij het hotel waar veel artiesten waren ondergebracht, worden voortgezet onder de ogen van illusionist Hans Klok.

▲ Pokey LaFarge & The South City Three: een fijne uitsmijter in de entreehal. Foto: Jan Bouwman